

Ajuntament d'Alpicat
Regidoria de Cultura

 BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

**Plaça Països Catalans, 1
25110 Alpicat
Tel. 973 737728**

Whatsapp 606 127 833

A/e:

biblioteca@alpicat.cat

Web:

<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:

<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

HORARI

**De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30
Bústia exterior de retorn de préstec**

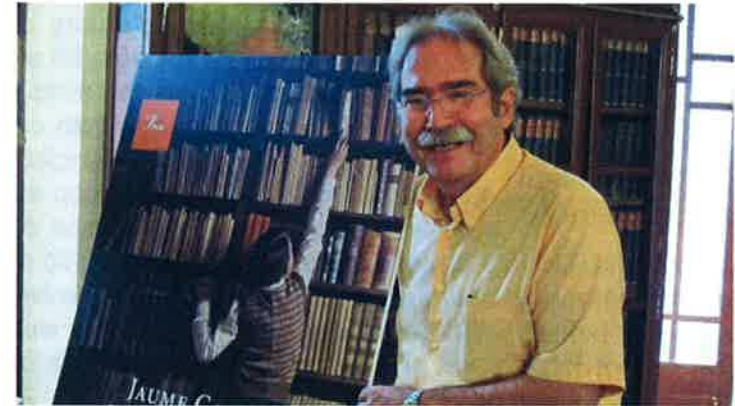
**El proper dia que ens trobarem serà:
21/12/2017**

Recordeu:

Ens reunim tots els darrers dijous de mes

Lloc: Biblioteca - Hora: 21:15 - Coordinador: Andreu Loncà

Jaume Cabré *JO CONFESSO*

Jaume Cabré i Fabré

Barcelona, 1947

Llicenciat en Filologia Catalana per la Universitat de Barcelona, catedràtic d'ensenyament mitjà en excedència, és membre de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans.

Durant molts anys va compaginar l'escriptura amb l'ensenyament. Més endavant incorporà una nova faceta professional, la del guionatge televisiu i cinematogràfic. Avui es dedica íntegrament a la literatura.

La seva feina literària està centrada en la novel·la i el relat; però també ha publicat teatre i un parell de llibres de reflexió sobre l'escriptura i la lectura.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

El desordre meticulós

El Periódico de Catalunya
2 de setembre de 2011
Vicenç Pagès Jordà

Durant la dècada dels 70 vam conèixer les primeres obres d'una colla d'autors catalans que ara, quan tenen al voltant dels 60 anys, haurien d'haver-se convertit en els referents de la nostra literatura. Al marge dels que han caigut pel camí, però, la majoria han renunciat a l'ambició novel·lística i s'han reorientat cap a la gestió, la política, el periodisme, els guions o la literatura de circumstàncies. De tots aquells joves prometedors, l'únic que ha continuat abocant enormes quantitats d'energia a la creació d'universos propis, i que avui dia és indiscutiblement valorat per la crítica i els lectors, és Jaume Cabré, que cada sis o set anys ens regala una novel·la que pot competir amb les millors que es publiquen a la resta d'Europa.

Les dades de *Jo confesso* són les següents: en mil pàgines, 200 personatges es mouen al llarg de set segles per uns quants països. Més enllà de la constància de l'autor, però, el que ens commou com a lectors és que els fets se succeeixin de manera fluïda, que els protagonistes estableixin una xarxa de relacions convincent, que les claus es desvelin amb un tempo inapel·lable, que el llenguatge sigui lliscant i genuí, que l'autor no recorri als trucs que garanteixen la fidelitat dels lectors mandrosos.

Violí del segle XVIII. Quan comencem a llegir, el protagonista és un nen i per tant la família té una certa rellevància: aviat, però, aquest tema és substituït pel de l'amistat, amb el qual s'encavalquen l'amor i l'art. El que dóna continuïtat al llibre és un violí del segle XVIII: coneixem qui va plantar l'arbre, qui el va tallar, qui va convertir la fusta en un instrument, i els personatges que n'han estat propietaris, sovint amb ardis o amb violència. Coneixem, així, la seva relació amb la Inquisició i amb Auschwitz, per citar només dues etapes negres de la humanitat. En cada moment, Jaume Cabré s'endinsa amb generositat en els personatges: no permet que se li escapi una sola peça de la novel·la, però alhora domina l'art de deixar-se perdre en una anècdota potser secundària però que ens acaba atrapant, com ara les vicissituds d'un tovalló que es converteix en drap i finalment en símbol.

Innovacions. Un dels tres distintius de *Jo confesso* és l'alternança, a vegades en el mateix paràgraf i fins i tot en la mateixa frase, de la primera i la tercera persona per referir-se al protagonista: com si el llibre estigués escrit alhora per ell i un altre, que és efectivament el que succeeix. El desordre meticulós, els salts sobtats en el temps, les repeticions aparents tenen també una justificació argumental. Les innovacions, doncs, se sotmeten als imperatius del guió: no hi ha experimentalisme vacu, ni tampoc previsibilitat comercial, sinó una barreja molt personal de tradició i d'innovació, de documentació i imaginació, de classicisme i de contemporaneïtat, de rigor argumental i de jocs lingüístics. Jaume Cabré ha aconseguit conciliar en un sol llibre les aventures internacionals de John Le Carré amb la seqüencialitat truncada de Robert Coover.

Jo confesso, com *Les veus de Pamano*, gira al voltant de la memòria i del perdó. Però si aquella novel·la donava per a una minisèrie domèstica, *Jo confesso* pot inspirar una superproducció de Hollywood, amb grans decorats, ambientacions d'època, exteriors als Alps i el Congo, i un èmfasi en les complicitats que «també a casa nostra» van suscitar els totalitarismes del segle XX.

Jo confesso ha estat traduïda a 21 llengües i ha rebut els següents premis:

- *Premi de la Crítica Catalana, 2012
- *Premi de la Crítica Serra d'Or, 2012
- *Premi de Narrativa Maria Àngels Anglada, 2012
- *Premio La Tormenta en un vaso, 2012
- *Premi Joan Crexells de l'Ateneu Barcelonès, 2012
- *Prix Courier International du meilleur roman étranger, 2013
- *Premi Ciutat de Barcelona a la projecció internacional de la ciutat, 2013
- *Prix Jean Morer 2014 des Vendanges Littéraires de Rivesaltes

Enllaços d'interès

<http://jaumecabre.cat/ca/>

http://llegim.ara.cat/Jaume_Cabre-Proa-Frankfurt_2007-Fenomen_editorial_0_1148285202.html